

„Obětuj Bohu obět' chvály a plň Nejvyššímu své sliby; a vzývej mne v den soužení. Vytrhnu tě a ty mne budeš slaviti.“

Ž 50, 14-15

UDÁLOST PRAVDY      Ž 119, 25-32      Sk 10, 34-44

Sobota po Velkém pátku, čas zklamání a strachu, skleslosti a pochybností. Věřit? Doufat nad masivním koncem všeho? Dostali ho. Kdyby se aspoň servali o něj tam v noční zahradě, nesli by to líp, ale on ne, on to vzdal.

Pohřbili Ježíše z Nazaretu a zase skousli, jak snadné je vztyčit o nějaký ten kříž víc. Zatloukat! Mocní jsou proti nám. Mají uši všude a přiznání se trestá. Zatloukat! Ačkoli, kohout kokrhá...

Hned v neděli, ještě v šoku z té popravky, najednou nemají nad kým se rozplakat, koho očistit a důstojně uložit k otcům. Hrobové místo, kam ho přes sobotu odložili, je prázdné. Mrtvola chybí, není nebožtík, kterého by rádi s láskou a úctou naposled opatřili.

Náhle jsou ještě více sami, takhle pohromadě, jak si jeden druhého nepřáli a nezvolili a zdaleka si na sebe nezvykli. Dával je dohromady, ale spor z minulého týdne se v tom, co se semlelo,

nevytratil: Kdo z nich na to má, aby to teď vzal do ruky? Kudy? Kam? Jak? A proč? Nenecháme toho?

„S ním končí, co mě táhlo mezi ně,“ otráveně si přiznává Tomáš. „Říkal tomu Boží království. Takového času a trápení než došlo na dobrou myšlenku a co z ní zbývá? Brutálně shora zasáhnou a při nastalé opatrnosti je všechno jinak. Co teď s tím?“

Kočovní amatéři? Bez principála šmíra. Bez šéfa a Mistra vyschla inspirace. Jedna to zkusí, přilítne na scénu, že viděla Pána, ale poslyšte, nepřehrává trochu takhle Magdalská? Že by právě ona s takovou minulostí?! A té dvojce přespolních zjevně haraší. O co jim jde? Být něco extra? Kdožví, koho potkali, když ho nepoznali, že.

Ochotníci. Sami do toho nešli. To on! Angažoval je svou vizí. Viděli to jinak, ale přesto za ním šli a čekali na zázrak. Teď vzalo za své, co je přesahovalo. Zjevoval jim skutečnost skrytou ve vrstvách podobenství. Teď jsou na dně, až na ty ženské:

„Vstal z mrtvých a předchází vás do Galileje. Tam ho uvidíte.“

„A co fakta? Jak to skutečně bylo? Ten čtvrtek a pátek? Držme se země!“ Zblízka pro oči nevidí, na legendy a poučení sedne prach. Zachránit je může jen událost PRAVDY: Rozbřesk, prolomení se jinam, vernisáž Boží. Kristus Ježíš, událost

spasitelného umění Božího je na věky spřízní a sbratří. „Slávu, kterou jsi mi dal, Otče, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme,“ modlil se před smrtí. „Ne, to není líčidlo, Tomáši, sáhni si, a nebuď nevěřící, ale věrný,“ z mrtvých vstala PRAVDA, rozuzlení a pointa Boží.

„Pán můj a Bůh můj.“

„Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi? Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“

Blaze v duchu znovu stvořeným. Staré pomine (2. K 5, 17) a tito založí na podstatě naděje. Jako by viděli Neviditelného, tak se utvrdí. Zvykejte si. Nové činím všecko. Víra otvírá. Víra vynoří ze smrti a zvedá do skutečnosti, kde nejsi nikdy sám. Odtud zvěstujte. Tady dosvědčujte a zpřítomňujte Neviditelného. Jsem s vámi, ale na vás je, se ptát. Na vás je klást otázku, odkud se bere v propasti nevědomí, že i kulturní člověk se sápe po člověku a po Bohu, jeho Stvořiteli? Co s takovým lidstvím ustavičně přidávajícím k Boží bolesti?“

Syn v jednotě s Otcem, se tím veřejně plahočí všem na očích z lítosti. Nese trápení hříchu světa, aby zachránil, aby spasil, protože miluje. Domlouvá nám jako Beránek zabitý a nic není odbyto. Na smetiště ho vlečou se zločinci. Všemohoucího? Zastávce? Přímluvce na soudu živých i mrtvých? Obhájce? ANO:

Vystaven naší ničemnosti přijímá náš úděl. Sestupuje do našich propastí, aby jej změnil: Rada moudrých, těch nejlepších a zbožných ho vydává bohatým omezencům, aby byl usmrcen. Myslí přitom, že mají Hospodina za zády. Obořili se na něho a on to vzal. Bez řečí nese jejich nepravost, jejich hřích. Zranili ho a vyťali ze země živých, jeho hrob vydali bezbožným (Iz 53). Kvůli nim, jako obětní Beránek, vylévá na smrt svou duši, aby se poznali v tom, co činí a vedle této smrtonosné pravdy o sobě, aby z neviditelná zahlédli PRAVDU, že umrtené hříchem mocí víry křísí a zve do své slávy. Drama trvá. Divadlo tomuto světu, scéna bláznů sebe nešetřících, vlastního prospěchu nedbalých bláznů pro Krista.

Z úzkosti těch dní, kdy se učedníci octli v koncích a jeden z nich se oběsil, spatřila světlo světa velikonoční víra a s ní církev. Možná právě v té chvíli, kdy se zdáli sobě nesnesitelní, zaslechli: „Pokoj vám!“

Dva tisíce let jsme u toho a rozsévač nad pomíjivou časností ještě přehlíží užitky své setby. Skrze něho se šťastně děje, co se Hospodinu líbí. Časnost učinil líhni hojnějšího života, který si už netoliko uvědomuje sebe, ale vnímá se ve slávě Boží.

„Jsem s vámi,“ ujišťuje živý, který byl mrtvý, a hle, je živý na věky věků a má klíče pekla i smrti. To není další

z bezpočtu informací, ale čin. Čin Stvořitele. Zázrakem změny člověka zakládá a chová svoji církev. Účastníme se divu zjevení SLOVA:

„Pokoj vám!“ stojí mezi námi, i když pro jistotu zavíráme dveře. Probuzení z iluzí přicházíme k sobě, k milosti pokání na hostině nového života.

Chléb přesný, smysluplně drcené zrno a voda. Ježíš z něho láme: „Tak jsem tělem mezi vámi. Jezte!“ Ne zvyklí, že jíst se musí, nýbrž s radostným potěšením z plodu vinné révy: „Pijte!“ Pijte s krví vína záhadu toho života z Ducha Nové Smlouvy. Pijte z něho všichni. Neodstrkujte žádného. Jsem s vámi až do skonání světa. Svět skonává, ale vy trváte. Zůstaňte ve mně, ve svobodě slávy dětí Božích, praví Pán. Amen.

RETRO „Loučení v Modřanech“

20. dubna 1986

Samuel Jan Hejzlar